

et bestemt Tillæg til den Understøttelse, de som Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne eller Sygekasserne oppebærer, saaledes at f. Eks. Understøttelsen procentvis sættes op, og et saadant Tillæg kan fastsættes af Indenrigsministeren efter Forhandling med Arbejdsløshedsnævnet og Sygekassenævnet. Saaledes maa jeg forstaa denne Paragraf, og hvis jeg har forstaaet den rigtigt, kan jeg ikke give dens andet og tredje Stykke min Tilslutning. Min Mening har været den, at for saa vidt Sygekassemedlemmer og Arbejdsløshedskassemedlemmer kommer i Trang til Trods for, at de faar en Understøttelse af Sygekassen eller Arbejdsløshedskassen, maa de yderligere støttes gennem de kommunale Hjælpekasser. Men jeg har ingenlunde ment, at der skulde skabes dem en privilegeret Stilling fremfor andre derved, at man paa Forhaand sagde: I skal forlods have et bestemt Tilskud til eders Arbejdsløshedskasseunderstøttelse eller Sygekasseunderstøttelse af Hjælpekassen, uanset om Trangen er til Stede eller ej.

Jeg tror, jeg glemte at omtale § 4, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg vil om denne Paragraf sige, at den er jeg meget betænkelig ved. Ogsaa denne Paragraf giver den højtærede Indenrigsminister en meget stor Myndighed, idet den giver ham Bemyndigelse til at sammenkalde Repræsentanter for Kommunerne til Forhandling og til paa Grundlag heraf i fornødent Fald at fastsætte Bestemmelser vedrørende Foranstaltningernes Gennemførelse. Det vil altsaa sige, at Ministeren i Virkeligheden bliver i Stand til at tvinge en Nabokommune ind under samme Regler, som den første Kommune ønsker. Og jeg vil være betænkelig ved, at man lægger en saa stor Magt i Ministerens Haand, som denne Paragraf giver. Jeg kan ikke se andet end, at hvis man gør det, kunde man endog tænke sig, at en enkelt Kommune ikke alene kan blive bestemmende for, hvad Nabokommunen skal gøre, men i Virkeligheden ogsaa for denne Nabokommunes Nabokommuner. Ja, man kan endog tænke sig, at en Kommune paa den Maade kan blive medbestemmende for mange andre Kommuner. Sagen er nemlig den, at, naar en Nabokommune ved Ministerens Hjælp bliver tvunget ind under samme Regler, som den første Kommune ønsker, har denne anden Kommune ogsaa en Nabokommune, som den da kommer i Uoverensstemmelse med, og saa bliver det maaske nødvendigt i denne tredje, maaske fjerde Kommune ogsaa at fastsætte samme

Regler som i den anden Kommune og saa fremdeles. Dette tror jeg dog, man nærmere maa overveje.

Jeg vil som en almindelig Bemærkning ogsaa sige, at jeg er helt igennem betænkelig ved at lægge saa stor en Magt i Indenrigsministerens Haand, som dette Lovforslag kræver. Og jeg er det saa meget mere, som Ministeren efter min Opfattelse har brugt den Magt, vi allerede har givet ham, paa en Maade, som i alt Fald jeg mener gaar noget ud over de Forudsætninger, der var til Stede, da vi gav ham denne Myndighed.

Den højtærede Minister mente, at det ikke var nødvendigt, at vi fik Krigsskatte- loven til Revision sammen med dette Lovforslag. Det forekommer mig dog, at det er nødvendigt at faa fremsat Forslag til en Ændring i den overordentlige Indkomstskat samtidig med, at vi behandler dette Lovforslag. Der har bl. a. ogsaa her været Tale om, at Kommunerne kunde opkræve en Ekstraskat af Merindkomsten. Hvis man skulde overveje dette Spørgsmaal, vilde det være nødvendigt, at vi havde et Lovforslag om dette Emne for os. Jeg mener nu for øvrigt, at det ikke vilde være heldigt at gaa den Vej. Jeg tror, det bedste vilde være, at det forbeholdtes Staten at faa den yderligere Indtægt, som kan fremkomme ved at udvide denne Skats Regler. Hvis man tager et klækkeligt Tillæg til denne Skat, vil man ogsaa blive i Stand til at ramme en Del af de Folk, der flytter ud i et Skattely, uden at vi behøver at vedtage de Regler, der er satte ind i § 8.

Jeg vil endelig sige, at min Stilling til, hvor langt man skal gaa med Hensyn til at udvide den overordentlige Indkomstskat, vil i nogen Grad bero paa, hvordan Ministeren stiller sig til Spørgsmaalet om Opretholdelsen af Maksimalprisen paa Flæsk. Jeg vil aabent sige, at hvis Ministeren ønsker at opretholde denne Maksimalpris, hvorved man forlods beskatter en vis Del af Befolkningen, mener jeg, at man kan ikke gaa saa langt ned med den overordentlige Indkomstskat, som man ellers kunde. Jeg mener, at det i Virkeligheden var det bedste og mest rationelle, om man gik helt til Bunds med den overordentlige Indkomstskat, saa at alle, der havde haft ekstra Indtægt som Følge af Krigen, kom til at betale en ekstra Skat. Men hvis man forlods ved andre Foranstaltninger paalægger en vis Del af Befolkningen en særlig Skat, kan man selvfølgelig ikke gaa saa langt ned med den